

הרב נריה וחנוכה

יעל ואביטל חוזרות מבית הספר.

יעל: איזה כייף היה היום. קיבלנו סופגניות והמורה נתנה לכל אחת סביבון. תראי את שלי..

אביטל: סביבון יפה. גם לנו היה יום כייף. כל כיתה עשתה ריקוד והיה ממש שמח.

יעל: איזה שיר רקדתן?

אביטל: רקדנו שיר שקשור לרב נריה.

יעל: שיר שקשור לרב נריה? איזה?

אביטל: הבה נפיץ את האור הגדול את אור התורה. מכירה?

יעל: לא... אבל את יודעת מה את מזכירה לי? שהמורה ביקשה מכל תלמידה

לכתוב סיפור על הרב נריה.

אביטל: מאיפה תשיגי סיפור?

יעל: היא אמרה שאפשר לקרוא ספרים, לקרוא באינטרנט או לשאול את ההורים שלנו אולי הם מכירים.

אביטל: ומה תעשי?

יעל: חשבתי על רעיון, אבל אני לא בטוחה...קצת לא נעים לי...

אביטל: מה הרעיון?

יעל: את מכירה את חיה השכנה שלי? היא הבת של הרב נריה.

אביטל: מעולה, אז את יכולה לבקש ממנה.

יעל: כן, אבל את מתפדחת...

אביטל: רוצה שאבוא איתך?

יעל: מה, את מוכנה לבוא איתי?

אביטל: כן, למה לא. בכייף.

יעל: אז אבקש מאמא שלי לשאול אותה מתי אפשר ואודיע לך.

אביטל: מעולה. להת'. ...

(מגיעות לחיה מאיר)

חיה: שלום בנות יקרות, אני כל כך שמחה לראות אתכן. מזמן לא ראיתי אותך יעל.

ואת (פונה לאביטל) אני מבינה שאת חברה של יעל?

אביטל: יעל סיפרה לי שהיא צריכה לכתוב סיפור על הרב נריה וזה מעניין גם אותי אז באתי.

חיה: מצויין. שבו אספר לכן על אבא שלי, האבא המיוחד שלי, הרב נריה זכר צדיק
וקדוש לברכה (יושבות)
מכיוון שמחר חנוכה אספר לכן סיפור שקשור...מוכנות?....

הרב: ברוך ה', לאחר מאמצים רבים ובסיעתא דשמיא אספתי כסף עבור הישיבה
שלנו, ישיבת כפר הרא"ה,
מחר בע"ה אחזור לארץ ישראל, לארץ הקודש, ובערב,
בדיוק בשקיעת החמה אדליק את החנוכה בביתנו שבכפר הרא"ה.

דיילת: נוסעים יקרים, אנו ממריאים בעוד 5 דקות.
נסיעה טובה לכולם.

נוסע: הרב, מאיפה אתה מגיע?

הרב: אני מגיע מארץ ישראל.

נוסע: אתה נוסע לארץ ישראל, אבל עכשיו, מאיפה באת?

הרב: הא, עכשיו אני חוזר מארץ הגויים, מארץ הגלות, שם אספתי מגבית עבור
הישיבה שלנו שבכפר הרא"ה.

נוסע: כפר הרא"ה? איפה זה?

הרב: אתה יודע איפה זה נתניה? וחיפה?

נוסע: כן, ויש לי דודים שגרים בין לבין – בחדרה.

הרב: הו, ממש ליד חדרה נמצא כפר הרא"ה.

נוסע: מעניין, אף פעם לא שמתי לב. רגע, ומה זה כפר הרא"ה?

הרב: הרא"ה – ראשי תיבות של הרב אברהם יצחק הכהן קוק.

נוסע: ויש שם ישיבה, אני מבין.

הרב: אכן, בכפר הרא"ה יש ישיבה תיכונית – שם לומדים תורה ועבודה, אתה יודע, בלילה כשיש חוסר מסביב והאורות של בית המדרש דולקים, אני אומר לתלמידי "ראו, האור של התורה מאיר את כל הסביבה".

ריקוד – הבא נפיץ את האור הגדול

הרב: את מכיר את השיר?

נוסע: איזה שיר?

הרב: הבא נפיץ את האור הגדול

את אור התורה
נסיר מעלינו כל מכשול
נקים בארצנו ישיבה
ישיבות נקים בכל מקום
בעיר ובכפר
בעמק, בהר, בצפון, בדרום
וגם בתוך המדבר.

נוסע: וואו, באמת אור גדול,
אור זורח של קדושה.
גם הערב נדליק בע"ה אור.

הרב: כן, את נרות החנוכה.
בכוונה בחרתי לעלות על הטיסה הזו כדי שאגיע בנחת לביתנו להדלקת
הנרות.

נוסע: יש המשך לשיר? ששרת?

הרב: יבוא היום יכיר העם
כי התורה היא חיינו

ילכו ללמוד תורה כולם
והיא שתאיר את דרכנו.

נוסע: יפה, יפה, שנזכה בע"ה.

דיילת: נוסעים יקרים, עמכם הסליחה,
קיים עיכוב קל בנחיתת המטוס, נא העזרו בסבלנות.

הרב (לדיילת): מתי המטוס ינחת?

דיילת: עוד לא ברור, יתכן באיחור של חצי שעה ואולי יותר...

הרב: אוי.

נוסע: כבוד הרב, לא נורא, שעה יותר, שעה פחות, מה זה משנה?

הרב: משנה משנה... אני צריך להדליק את החנוכיה בזמן.
מצוות צריכות להתקיים בהידור.

נוסע: כבוד הרב, לפעמים אין ברירה, אין מה לעשות.

הרב: יש מה לעשות – להשתדל ולהתפלל,
(פונה לדיילת) מה קורה עכשיו?

דיילת: עוד לא ברור.

הרב: (מתפלל)

נוסע: (מצטרף לתפילה)

לאחר זמן...

הרב: ממש מאוחר, עד שנרד מהמטוס, ועד שיבדקו את המסמכים והמזוודה יקח
זמן.

נוסע: נכון, זה לוקח הרבה זמן, אין סיכוי להספיק להדליק את החנוכיה בשקיעה.

בבית משפחת הרב

חיה: אמא, מתי אבא חוזר?

אמא: בע"ה היום, אבא ידליק נרות בשקיעת החמה.

צילה: אני ממש אוהבת לראות את הפנים של אבא כשהוא מדליק את החנוכיה.

חיה: נכון, הפנים שלו מאירות ממש.

צילה: לא סתם אבא שינה את שם המשפחה שלנו ממנקין לנריה.

חיה: איזה מצחיק אם היו קוראים לנו חיה מנקין, צילה מנקין, נכון מצחיק?

צילה: (צוחקת) לגמרי...

אמא: בנות יקרות, אתן יודעות מה משמעות נריה?

צילה: כן, אבא הסביר לי – כשהוא רצה שאור התורה יהי בכל מקום, וכתוב "נר ה' נשמת אדם" – שה' יאיר את הנר שלי.

חיה: איזה כיף שיש לנו אבא כזה,
אבל... לפעמים זה קשה

אמא: קשה? למה?

חיה: כי לא תמיד הוא בבית
הנה הוא נסע רחוק לאסוף כסף לישיבה ולא היה כמה ימים בבית.

צילה: אבל זה חשוב, זו מצווה גדולה.

חיה: כן, אני יודעת, אבל בכל זאת... אני אוהבת שאבא בבית.

אמא: עוד מעט הוא יגיע, בעזרת ה' ונחגוג יחד את חנוכה.

בן: חנוכה, חנוכה, חג יפה כל כך
תראו את הסביבון הזה, מצאתי אותו – זה משנה שעברה.
רוצות לשחק איתי?

חיה: כן, קדימה (יושבות לשחק)
צילה: אמא, מתי אבא כבר יבוא?

.....

דיילת: נוסעים יקרים, חברת התעופה מוסרת את התנצלותה על העיכוב מעל
למצופה, תודה על סבלנותכם.
בעוד 10 דקות ננחת בשדה התעופה. נחיתה טובה.

הרב: ברוך ה', אני חייב להספיק.

נוסע: הלוואי, בעזרת ה', למרות שכבר לא נראה לי שתספיק.

הרב: מצוות יש להשתדל לקיים בהידור, ובוודאי מצוות חנוכה שכולנו נוהגים בה
מהדרין מן המהדרין.

נוסע: מה?

הרב: חכמנו קבעו שבכל משפחה מדליקים נר אחד בחנוכה.
וכל עם ישראל מהדר להדליק כל יום עוד ועוד נרות – מוסיף והולך.

נוסע: הא, כדעת בית הלל.

הרב: נכון, ואנחנו מהדרין מן המהדרין ומדליקים כל אחד מבני הבית נרות
ומוסיפים והולכים.

נוסע: הרבה אור

הרב: הרבה "נר" – הרבה אור של תורה ושל קדושה.

נוסע: הרב נריה, אתה רב גדול

.....

דיילת: נוסעים נכבדים, אנו נוחתים,
נא בדקו שלא שחכתם דבר והמשך יום טוב.

הרב: (מתרומם בזריזות ואוסף חפציו) – אני חייב ללכת, כל טוב לך וחנוכה שמח.

נוסע: חנוכה שמח.

הרב: (פונה לאיש המכס) הנה התעודות שלי אני צריך את המזוודה.

איש: רגע, אדוני, זה לא הולך ככה, אתה צריך לחכות עד שיבדקו את המזוודות.

הרב: אני מבין, אבל...

איש: אין אבל ואין חבל, סבלנות בבקשה.

הרב: אתה לא מבין, אני צריך להספיק להגיע הביתה במהירות.

איש: מה קרה? משהו דחוף? אשתך צריכה ללדת?

הרב: לא, אני צריך להדליק נרות חנוכה.

איש: נרות חנוכה? אז מה הלחץ? אפשר להדליק גם בעוד כמה שעות...

הרב: אני צריך להדליק בשקיעת החמה.

איש: לא מבין מה הלחץ

הרב: ראה ידידי, את המצוות יש לקיים בהידור. על זה לא אוותר.

איש: כבוד הרב, אני מבין, אבל.. זה לא תלוי בי, אני רק בודק תעודות, לך לאיש ששם שאחראי על המזוודות.

הרב: תודה לך וחנוכה שמח.

איש: חנוכה שמח.

.....

(הרב פונה לאיש שאחראי על המזוודות)

הרב: שלום לך.

עובד: שלום לך כבוד הרב.

הרב: אני צריך את המזוודה שלי, אני מאוד ממהר.

עובד: סליחה, אבל זה לוקח זמן, יש הרבה נוסעים וצריך לבדוק את כולן.

הרב: אני חייב, אני ממהר להדליק נרות חנוכה בזמן.

עובד: לא יודע מה לומר לך

הרב: טוב, אני מבין שאין ברירה, אוותר על המזוודה ודי, מצוות חנוכה חשובה יותר מהמזוודה.

עובד: חכה, הרב, נראה מה נעשה

(בבית משפחת הרב)

צילה: אני שומעת צעדים, זה אבא.

אמא: ברוך הבא

הרב: (נכנס עם המזוודה) – ברוכים הנמצאים. הספקתי.

חיה: אבא, הגעת בזמן, כבר התחלתי לדאוג.

הרב: הבה נדליק את הנר הראשון,

חיה: את מבינה יעל? את מבינה אביטל?

אבא שלי אמר שבחוץ לארץ כשהיינו בין גויים וחששנו מקור הלילה לא ישנו בסוכה.

בחוץ לארץ לא פתחנו את הדלת בלילה הסדר ב"שפוך חמתך" ולא הדלקנו נרות חנוכה בפתח החלון,

ופה, בארץ ישראל ארץ הקודש – זכינו לקיים מצוות כראוי ובהידור, אנו ישנים בסוכה, פותחים את הדלת ב"שפוך חמתך" ומדליקים נרות לפרסום הנס בחוץ וכמובן גם מדליקים נרות בזמן, מצוות מקיימים בהידור.

יעל: רגע, אז איך הוא הספיק להגיע בזמן?

חיה: את זה אני לא זוכרת... אבל זה לא העיקר, מה שחשוב זה שהקפיד מאד בקיום המצוות בהידור רב.

אביטל: עכשיו אני מבינה טוב יותר את הריקוד שרקדנו היום.

חיה: איזה ריקוד?

אביטל: הבה נפיץ את האור הגדול את אור התורה.

יעל: כן, הרב נריה הפיץ את אור התורה.